

Tomáš Dušek

Cesta do práce

Loni začala zima nějak dřív. Hlavně napadlo nečekané množství sněhu.

Tak velké množství, že tramvaje v Praze zkolabovaly.

Na Krejčárku nám řidič oznámil, že si máme na Ohradě vystoupit a jet náhradním autobusem.

Nacpat lidi z dvou vagónů tramvaje do jednoho autobusu je problém.

Trpím sociofobií, to znamená, že mám strach z velkého množství lidí. Vydržel jsem to jen chvíli.

Z autobusu jsem vyskočil na stanici Mezi Hřbitovy. Autobus jel dál po Želivského ulici, ale už beze mě.

Brána do Olšanských hřbitovů je otevřená od brzkého rána. Další brána je na stanici Olšanské hřbitovy. Takže šikmo si projdu vlastně asi tři stanice.

V zimě ráno je na hřbitově klid. Bylo už světlo, sníh křupal pod nohama a tvořil za mnou první stopu.

Okolo mě proletěl barevný pták, chytil se nejbližšího stromu a začal do něj tlouct zobákem.

Ten den jsem se dozvěděl dvě nové věci o přírodě. Za prvé, že datel není

jenom černý a za druhé, že asi neodlétá do teplých krajin.

Odbočil jsem k druhé bráně. Proti mně šly dvě staré dámy, držíce se pod lokty, zabrané v tichém hovoru.

Pár kroků ode mě se zastavily a pozorně se na mě zahleděly.

„A ty seš kterej?“ Zeptala se ta větší. Nejsi ty mladej Novotnej ze sedmičky?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Už vím, Kubásek z devítky.“ Nedala se odbít.

Chtěl jsem odpovědět, že nejsem Kubásek z devítky, ale ta druhá jí skočila do řeči.

„Pojď pryč. Copak necejtíš jak smrdí? Je teplej.“

Ta větší se na mě chápavě usmála, pokývala hlavou a společně prošly okolo mě.

Rozepnul jsem si bundu a čichnul k podpaží.

Smrdím jako chlap. Ale ne tak, že by se ode mě lidi odvraceli. A teplej rozhodně nejsem.

Báby blbý.

Otočil jsem se. Jen sněhová cesta lemovaná hroby. A moje stopy na cestě.

Otočil jsem se dopředu. Čistý netknutý sníh.

Pak jsem si vzpomněl na první myšlenku, která mě napadla, když jsem je uviděl.

Jak se někdo může v takové zimě courat po venku jen v noční košili.

Ten den jsem se naučil další dvě věci. Smrdíme jim a říkají nám Teplí.

201106021718